

את דברי רבי עקיבא **בשל תורה**, שהחזרת את הדין להיות כדבריו?

די לנו במה שהלכה כמותו לתחילת, אבל אחר שנפסק הדין אין לחזור.

והוינו בה — **לימה בא קמיפלגי** רבי יוחנן ורישי לקיש, דמר [הינו ריש לקיש] סבר — דין שטעה בדבר משנה, ופסק שלא כהלכה, חוזר. ומור [הינו רבי יוחנן] סבר — דין שטעה בדבר משנה, אינו חוזר.

ודחיןן: לא! **רכולי עלמא סברי** שדין שטעה בדבר משנה, חוזר.

והכא, **באה קמיפלגי מר** [הינו רבי יוחנן] סבר — הלכה כרבי עקיבא מהכיבורו, [הינו רק היכא שחולק על חבירו], ולא מרבו.

וכיוון **שרבי טרפון רבו היה, הלכה כרבי טרפון**⁽⁵⁸⁾.

אבל אם היו מונחים **בສימטה** [קiron זוית בצדדי רשות הרבים, שכל הרוצה לדבר בנהנת פונה לשם], לא.

כיוון שIRON זוית אינו מקום הפקר, זכו בהן היורשים מיד בשעת מיתה אביהם, והמחזיק בו שם **כמחזיק בביהם**⁽⁵⁶⁾.

ורבי יוחנן ורישי לקיש **דאמרי תרוייתו** — אפילו אם היו מונחים **בສימטה** מועילה תפיסת. כיוון שלמעשה עדין אינם ברשות היורשים ממש.

מעשה היה שתפס בעל חוב מפרות תלושים שהניח להם אביהם, ודין **דיני כרבי טרפון**, שהועילה תפיסתו,

ואחדיריה רישי לקיש **לעובד מגנייהו**. החזיר את הדין, כיוון שסביר — הלכה כרבי עקיבא, שזכה בהן היורשים⁽⁵⁷⁾.

אמר לי רבי יוחנן לרישי לקיש — עשית

ברשותו.
ולכן הפטיו של אדם הנמצאים במקום שאינו מקום הפקר נחשבים כברשותו, זכו בהם יורשו.

57. אמן בימינו אחר תקנת הגאנום שמטלטלין משתעבדים לכתבה ולבעל חוב, אפילו אם יתפוס בביהם ממש **תועל תפיסתו**. ואשונם.

58. הקשה הריטב"א, הרי לפי אוקימתא זו מבואר לכארה, שדעת רבי יוחנן ההלכה כרבי טרפון אפילו לתחילת, ואם כן מדובר הקשה לרישי לקיש בלשון "עשית כשל תורה", שמשמעותה — רק כדיעבד אם פסקו כרבי טרפון אין חוזרים אבל לתחילת ההלכה כרבי עקיבא? ולכך פירוש הריטב"א — ההלכה כרבי עקיבא

בهم היורשים.
והעיר הגרא"א וסרמן בקובץ שיעורים: לפי מה שכחוב הרשב"ם (ב"ב פה) שחצר הנפקד קגניה למפקיד, אם כן אף בהניח להם אביהם פיקדון צריך להעמיד שמדובר במקרה שמנועה הפיקדון ברשות הربים או בסימטה. שאם לא כן, כבר זכו בו היתומים.

56. וצריך ביאור — מה יכולתי תיתני לומר שאם היו הפירות מונחים **בສימטה**, זכו בהם היורשים בשעת מיתה, והלא לא עשו בהם שום קניין, ומה בכך **בສימטה** היא מקום ראוי לנקיין?
אליא יש לומר — שוכיות היורשים בנכסי אביהם אינה נעשית על ידי זכיה בכל חפץ וחפץ בנפרד, אלא זוכים ברשות המוניות של אביהם, ומילא זכיהם גם בכל מה שנמצא